Universitat Rovira i Virgili

Investidura com a doctora honoris causa de la senyora Gayatri Chakravorty Spivak

Sessió acadèmica extraordinària,
13 de maig de 2011

Investidura com a doctora honoris causa de la senyora Gayatri Chakravorty Spivak

Sessió acadèmica extraordinària,
13 de maig de 2011

Universitat Rovira i Virgili
Tarragona

Fotografia: Ramon Torrents
Imprès per Indústries Gràfiques Gabriel Gibert, SA

Dipòsit Legal: T. 1104-2011

Índex

Elogi de la candidata
pronunciat per la Dra. Elisabeth Russell

Rector, autoritats, col·legues acadèmics, professora Gayatri Chakravorty Spivak, senyores i senyors;

És un gran honor per a tots nosaltres que la professora Spivak sigui avui aquí per rebre el títol de Doctora Honoris Causa per la Universitat Rovira i Virgili. És un gran motiu de celebració sobretot pel Departament d'Estudis d'Anglès i Alemany i per la Facultat de Lletres que la professora hagi acceptat aquest nomenament. Quan el Dr. Anthony Pym va suggerir la seva nominació, aquesta es va acceptar amb entusiasme. De fet, el treball de la professora Spivak és tan interdisciplinari i intercultural que realment parla per a _i de_ els éssers humans i del que és humanitari en les Humanitats.

Gayatri Chakravorty Spivak va néixer a Calcuta, a Bengala occidental, l'Índia, i actualment resideix als Estats Units. Es va llicenciar al Col·legi Universitari de la Presidència de la Universitat de Calcuta, on es va graduar amb honors. Potser va ser pel seu desig de continuar els estudis de literatura i llengua anglesa que va triar els Estats Units com a segona llar. Universitats i institucions culturals d'arreu del món l'han convidat a donar conferències i fins i tot n'ha ofert a Oviedo, València i Barcelona, entre moltes altres ciutats. Ha rebut títols de Doctora Honoris Causa a la Universitat de Toronto, la Universitat de Londres i el Col·legi Oberlin. Va presentar la seva tesi doctoral en Literatura Comparada a la Universitat de Cornell. Es tractava d'un estudi crític de William Butler Yeats, titulat *Myself Must I Remake,* i va ser dirigit per Paul de Man. Actualment, ensenya a la Universitat de Columbia, on és professora universitària d'Humanitats. Només hi ha deu professors universitaris a Columbia i la professora Spivak és l'única en Humanitats.

De tota manera, el compromís acadèmic de Gayatri Spivak va molt més enllà de l'ensenyament en institucions d'educació superior. Ha construït ponts entre el món acadèmic i el del seu propi activisme. Sobre el terreny, s'ha implicat en la formació de professors de zones rurals de l'Índia i Bangla Desh, la Xina i Sud-àfrica. El 1997, va fundar el Chandra Pares i el Sivani Chakravorty Memorial Education Project, que proporciona educació primària de qualitat a infants d'algunes de les regions més pobres del món, perquè

tinguin els recursos necessaris per entrar als sistemes d'educació secundària i superior establerts. En un altre nivell, també ha invertit molt de temps a conèixer els problemes que afecten els agricultors en un món controlat per les multinacionals, l'enginyeria genètica, els mètodes moderns de fertilització de cultius i la contaminació.

A través de la literatura i per mitjà de narracions i textos podem introduir-nos en aquests mons i aprendre'n, tot elevant la nostra consciència mentre llegim.

Gayatri Spivak és considerada una "celebritat acadèmica" pels seus èxits acadèmics, pels seus nombrosos premis i pel que es podria anomenar els seus viatges "planetaris". Ha creuat moltes fronteres: tant fronteres polítiques i burocràtiques traçades en els mapes, com límits mentals metafòrics. En creuar aquestes fronteres, les desmunta i qüestiona les estructures de poder sobre les quals descansen.

A les cobertes dels llibres se l'ha descrit com una "crítica de la cultura i la literatura índies", una "feminista desconstruccionista", una "destacada crítica postcolonial" o una "teòrica experta en traducció". No obstant això, aquestes definicions no fan honor al seu profund compromís amb les Humanitats i amb la política mundial. Em decanto per citar una de les seves definicions, treta d'una entrevista al *The Post-Colonial Crític* (1990), que ens porta a comprendre no només el seus punts de vista teòrics _que són múltiples, canviants i sempre desafiants_ sinó també el seu sentit de la humor:

«La meva posició és generalment reactiva. Per als marxistes sóc massa dogmàtica, per a les feministes m'identifico massa amb els homes, per als teòrics indígenes estic massa compromesa amb la teoria occidental. Això em satisfà, però, d'una manera inquietant.»

«Això em satisfà, però, d'una manera inquietant»: aquest comentari aparentment innocent revela el seu compromís amb l'esperit desconstructiu _o la política desconstructiva. La *posició reactiva* a què es refereix es va establir fermament a través de la seva traducció (1976) a l'anglès de l'obra de Jacques Derrida, *De la gramatologia*, publicada en francès el 1967. El "Prefaci del traductor" i el text traduït van introduir la desconstrucció al món de parla anglesa i van tenir un impacte enorme en la crítica angloamericana i en tots els àmbits, des de l'arquitectura fins a la moda, passant fins i tot per l'alta cuina catalana. La desconstrucció ha estat apreciada o menyspreada, però mai ignorada. La professora Spivak explica en una entrevista per què la desconstrucció és tan important:

«El moviment desconstructivista existeix des del principi. La desconstrucció no postula que no hi ha subjecte, que no hi ha veritat, que no hi ha història. Simplement qüestiona el privilegi de la identitat per la qual es creu que algú té la veritat. No és una exposició d'errors sinó una recerca constant i persistent de com es produeixen les veritats. És per això que la desconstrucció no diu que el logocentrisme sigui una patologia, o que es pugui escapar dels lligams metafísics. La desconstrucció, com a fórmula, és entre altres coses, una crítica persistent del que un no pot no voler. I en aquest sentit, efectivament, és just el principi.»

La professora Spivak ha adoptat estratègies desconstructives per qüestionar el llegat del sistema d'educació colonial britànic a l'Índia, que va inculcar als estudiants que havien d'aspirar a l'ideal humanista occidental com a objectiu. Aquest ideal es basa en les ideologies de la Il·lustració, que prioritza les vies de coneixement racionals i coherents, mitjançant la supressió de les contradiccions, ambigüitats i complexitats de la vida.

El treball de la professora Spivak ens convida a mirar críticament la nostra pròpia posició, per esbrinar les estructures de poder que ens han fet privilegiats, per establir una relació ètica amb la diferència i per «aprendre a aprendre *de* sota dels subalterns, i no *només* a estudiar-los». En el seu famós article "Pot parlar el subaltern?" (1988) comença assumint una de les frases de Marx sobre la formació de classes: «No es poden representar ells mateixos, han de ser representats». Mostra com la sentència va ser mal traduïda de l'original alemany i, en conseqüència, mal interpretada. De Marx a Foucault i Deleuze, analitza les interpretacions dels discursos hegemònics que silencien els subalterns i revela que, malgrat que aquests pensadors fan una crítica radical del subjecte humanista occidental, en la pràctica, acaben tornant a centrar el «tema d'Occident, o Occident com a subjecte», fent així de l'Altre Tercer Món l'objecte del seu estudi.

Reprèn el tema a la seva obra posterior *A Critique of Postcolonial Reason* (1999) i assenyala que els discursos filosòfics occidentals han tendit a excloure i marginar els no-europeus fins al punt de dificultar que ocupin llocs importants. A la dona subalterna se la nega especialment als discursos indígenes colonials i patriarcals. No és que la dona subalterna no parli, sinó que la seva veu no s'escolta perquè parla fora del discurs patriarcal. Per arreglar-ho, Spivak proposa una ètica d'"essencialisme estratègic", que a primera vista podria prendre's com una paradoxa, però que s'ha d'entendre com una mesura política temporal basada en la solidaritat. Apunta el cas del

ritual *satí* per il·lustrar el seu punt de vista. El *satí* era una pràctica religiosa fúnebre que existia en algunes comunitats hindús i que consistia en el suïcidi de la vídua, calant-se foc a la pira funerària del seu marit mort. El *satí* ha estat registrat a la història britànica imperialista i definit pels tractats legals i religiosos britànics i hindús. La professora Spivak assenyala que l'acte d'immolació va estar tan determinat pels discursos dominants que cap altre relat es podria expressar sense ell.

El testimoni de la veu de la vídua és absent i això es pot comparar amb el testimoni dels heretges i de les bruixes que van ser perseguits, torturats i assassinats a Europa. La professora Spivak analitza un cas de la seva pròpia història familiar. Bhubaneswari Bhaduri era una jove de setze o disset anys que es va suïcidar penjant-se el 1926. El suïcidi era un enigma: com s'havia d'interpretar? Va ser un cas de malenconia o un atac de deliri? Va ser el resultat d'una "passió il·lícita" o d'un embaràs no desitjat? Bhubaneswari va esperar a estar menstruant per suïcidar-se, per tal de descartar aquest últim cas. Uns deu anys més tard es va revelar que la jove havia participat en la lluita armada per a la independència de l'Índia del domini britànic. Havia rebut l'encàrrec d'assassinar algú, però no ho va fer i, en comptes d'això, va decidir suïcidar-se. La professora Spivak escriu: «aquesta dona singular [...] va intentar enviar un missatge al lector/a, com si el seu cos fos un text *literari*. El missatge de la dona que es va suïcidar era d'una resistència molt difícil de reconèixer». La subalterna parla, sens dubte, però la qüestió és qui la pot sentir i com pot ser escoltada. La mort com a afirmació de llibertat suposa un preu terrible. Les narracions que tracten el suïcidi i les seves causes són codificades en els àmbits social, religiós i jurídic. La veu singular dels subalterns no és gens intel·ligible a no ser que sigui capaç d'eludir aquests codis, i aquesta és una tasca impossible. Per això, la professora Spivak es preocupa per la potenciació dels subalterns a través de la promoció d'un espai ètic i polític que canviaria la pregunta "Pot parlar el subaltern?" per "El parlant pot escoltar?".

La professora Spivak ha escrit sobre molts temes d'importància mundial: la injustícia ecològica, els terroristes suïcides, el problema del capitalisme electrònic, Ararat i els armenis, els talibans i l'Afganistan, la identitat, l'amistat, la imaginació, la responsabilitat o els organismes i l'ètica, per citar-ne només alguns. M'agradaria acabar posant de relleu un aspecte de la seva obra que considero fonamental: la seva utopia. La seva recerca d'un món més just i millor dins d'una visió *planetària*, començant des de les Huma-

nitats per crear un espai de responsabilitat basat en l'ètica. Per entrar en aquest espai _l'espai de l'altre és «un exercici d'imaginació tot experimentant el que és impossible»_ Gayatri Chakravorty Spivak ens convida a «moure'ns amb [ella]».

Rector Magnífic, en la mesura que m'ha estat possible, he exposat la vida i obra de la senyora Gayatri Chakravorty Spivak. Crec, doncs, haver dit prou perquè amb la vostra autoritat li sigui atorgat el reconeixement dels seus mèrits. Per tant, Rector Magnífic, us demano que us digneu nomenar doctora honoris causa la senyora Gayatri Chakravorty Spivak i incorporar-la a la nostra Universitat.

Commendation of the candidate by Dr. Elisabeth Russell

Rector, authorities, academic colleagues, Professor Gayatri Chakravorty Spivak, ladies and gentlemen.

It is a great honour for us all that Professor Spivak is here with us today to be awarded the degree of Doctor Honoris Causa by the Rovira i Virgili University. It is especially a cause for celebration for the Department of English & German Studies and the Faculty of Letters that she has accepted this nomination. When Dr Anthony Pym suggested the nomination it was accepted with enthusiasm. Indeed, Professor Spivak's work is of such an interdisciplinary and intercultural nature that it truly speaks for – and of – the human and the humanitarian in the Humanities.

Gayatri Chakravorty Spivak was born in Kolkata, West Bengal, India, and is now resident in the United States. She received her undergraduate degree at the Presidency College, University of Kolkata, graduating with first class honours. Perhaps it was her desire to continue her studies in English-language literatures that she chose the United States as her second home. Universities and cultural institutions all over the world have invited her to lecture and indeed she has lectured in Oviedo, Valencia and Barcelona, amongst many other cities. She has received honorary doctorates from the University of Toronto, the University of London and Oberlin College. Her own doctoral dissertation was in Comparative Literature at Cornell University. It was a critical study on W.B. Yeats, titled *Myself Must I Remake* and was directed by Paul de Man. At present, she teaches at Columbia University where she is University Professor in the Humanities. There are only ten University Professors in Columbia and Professor Spivak is the only one in the Humanities.

Gayatri Spivak's academic engagement goes far beyond teaching in higher education institutions, however. She has built bridges between the world of academia and her own activism. In her fieldwork she has been involved in the training of teachers in rural India and Bangladesh, in China and South Africa. In 1997, she founded the Pares Chandra and Sivani Chakravorty Memorial Education Project, which provides quality primary

education for children in some of the world's poorest regions so that they can have the resources to enter mainstream education systems at secondary and higher levels. At a different level, she has also spent much time in getting to know the problems affecting rural farmers in a world controlled by multinationals, genetic engineering, modern crop fertilization methods and pollution.

It is through literature, through narratives and texts that we can enter these worlds and learn from them, raising our consciousness as we read.

Gayatri Spivak has been called a "celebrity academic" because of her academic achievements, her numerous awards and what might be called her "planetary" travels. She has crossed many borders: political and bureaucratic boundaries drawn on maps, and metaphorical boundaries of the mind. In crossing these boundaries, she dismantles them and questions the power structures that stabilized them in the first place.

On book covers, she has been described as an "Indian cultural-literary critic; a feminist deconstructionist"; a "leading postcolonial critic"; or an "expert translation theorist". However, these definitions fall short of her profound engagement with the humanities and global politics. I have chosen to quote one of her own definitions, taken from an interview in *The Post-Colonial Critic* (1990) which gives us insight not only into her theoretical standpoints – which are multiple, changing and always challenging – but also into her sense of humour:

My position is generally a reactive one. I am viewed by Marxists as too codic, by feminists as too male-identified, by indigenous theorists as too committed to Western Theory. I am uneasily pleased about this.

"I am uneasily pleased about this": this seemingly innocent comment reveals her involvement with the deconstructive spirit – or deconstructive politics. The *reactive position* she refers to was firmly established through her translation (1976) into English of Jacques Derrida's *Of Grammatology*, published in French in 1967. Her "Translator's Preface" and translated text introduced *deconstruction* to the English-speaking world and it had an enormous impact on Anglo-American criticism and indeed in all areas from architecture to fashion, even Catalan haute cuisine. Deconstruction has been loved or despised but never simply ignored. In an interview, Professor Spivak describes why deconstruction is so important:

So right from the beginning, the deconstructive move. Deconstruction does not say there is no subject, there is no truth, there is no history. It simply

questions the privileging of identity so that someone is believed to have the truth. It is not the exposure of error. It is constantly and persistently looking into how truths are produced. That's why deconstruction doesn't say logocentrism is a pathology, or metaphysical enclosures are something you can escape. Deconstruction, if one wants a formula, is among other things, a persistent critique of what one cannot not want. And in that sense, yes, it's right there at the beginning.

Professor Spivak has adopted deconstructive strategies to question the legacy of the British colonial education system in India which taught students that the Western humanist ideal was the objective they had to aspire to. This ideal was based on the ideologies of the Enlightenment project which privileged rational and coherent ways of knowing but by suppressing the contradictions, ambiguities and complexities in life.

Professor Spivak's work invites us to look critically at our own position, to unravel the power structures that have made us privileged, to establish an ethical relationship to difference and to "learn to learn from below *from* the subaltern, rather than *only* study him (her)". In her famous article "Can the Subaltern Speak?" (1988) she begins by taking up one of Marx's phrases regarding class formation: "They cannot represent themselves, they must be represented" and shows how the sentence was mistranslated from the original German and then consequently misinterpreted. From Marx to Foucault and Deleuze she analyses the layers of hegemonic discourses that silence the subaltern and reveals that, although these thinkers offer a radical critique of the western humanist subject, in practice they end up re-centring the "subject of the West, or the West as Subject", thereby making the Third World Other the object of their study.

She takes up the issue in her later work *A Critique of Postcolonial Reason* (1999) and points out that Western philosophical discourses have tended to exclude and marginalize non-Europeans to the point of hindering them from occupying positions of agency. The subaltern woman is especially denied agency by colonial and patriarchal indigenous discourses. It is not that the subaltern woman does not speak but that her voice cannot be heard because she speaks outside patriarchal discourse. In order to right this, Spivak proposes an ethics of "strategic essentialism" which at first sight might be taken as a paradox but is to be understood as a temporary political move based on solidarity. She discusses the case of *sati* to illustrate her point. *Sati* was a religious funeral practice which once existed in certain Hindu

communities and defined the act of a widow's suicide by burning herself on the funeral pyre with her dead husband. *Sati* has been recorded in British Imperialist history and defined by British and Hindu legal and religious discourses. What Professor Spivak points out is that the act of self-immolation was so overdetermined (overinscribed) by dominant discourses that no other narrative could be voiced within it.

The testimony of the widow's voice is absent and this can be compared to the testimony of the heretics and witches who were hunted down, tortured and killed in Europe. Professor Spivak discusses a case taken from her own family history. Bhubaneswari Bhaduri was a young woman of sixteen or seventeen when she committed suicide by hanging herself in the 1926. The suicide was a puzzle: how was it to be read? Was it perhaps a case of melancholia or a fit of "delirium"? Or was it caused by an "illicit passion" or unwanted pregnancy? Bhubaneswari waited till she was menstruating in order to discredit the latter. Some ten years later it was revealed that the young woman had been involved in the armed struggle for the independence of India from British rule. She had been commissioned to assassinate someone but did not do so and had chosen to take her own life instead. Professor Spivak writes: "the singular woman […] attempted to send the reader a message, as if her body were a *literary* text. The message of the woman who hanged herself was one of unrecognisable resistance". The subaltern speaks, certainly, but the question is who can hear her and how can she be heard. Death as an affirmation of agency is a terrible price to pay. The narratives representing suicide and its causes are coded in the social, the religious and the legal. The singular voice of the subaltern is not intelligible in any way unless it can circumvent these codes and this is an impossible task. This is why Professor Spivak is concerned with empowering the subaltern by promoting an ethical and political space which would change the question of "Can the Subaltern Speak?" to "Can the speaker listen?"

Professor Spivak has written on many issues of world importance: ecological injustice, suicide bombers, the problem of electronic capitalism, Ararat and the Armenians, the Taliban and Afghanistan, identity, friendship, the imagination, responsibility, agency and ethics, to name only a few. I would like to finish by highlighting one aspect in her work which I find fundamental: her utopianism. Her search for a better and more just world in her *planetary* vision, starting from within the Humanities to create a space of responsibility based on ethics. To step into this space – the space of the

other is “an imaginative exercise in experiencing the impossible”. Gayatri Chakravorty Spivak invites us “to move with [her]”.

Honourable rector, I have to the best of my ability described the life and work of our honoured guest, Professor Gayatri Chakravorty Spivak. I think, therefore, that I have said enough to, with the rector’s approval, bestow this award in recognition of her merits. I ask, therefore, honourable rector, that you grant Professor Gayatri Chakravorty Spivak *doctor honoris causa* and make her part of our university.

Discurs d'investidura pronunciat per la Dra. Gayatri Chakravorty Spivak

GÈNERE EN LA UTOPIA GLOBAL

Em sento profundament honrada pel fet que, des de la Universitat Rovira i Virgili, hagin decidit fer-me membre d'aquesta casa i estic especialment agraïda a Elizabeth Russell i a Anthony Pym per haver-me proposat com a receptora d'aquest honor.

Avui se celebra el 8è aniversari de la mort de la meva mare, Sivani Chakravorty, una intel·lectual de propi dret que va obtenir un màster en Literatura Bengalí a la Universitat de Calcuta el 1937, a l'edat de vint-i-quatre anys. El meu pare, el Dr. Pares Chandra Chakravorty, era un noi de poble que va treballar amb Rutherford, a Cambridge, en el camp de la radiologia durant els últims vint anys; els britànics el van acreditar com a funcionari de la salut, però la seva carrera es va acabar quan no va dubtar gens a fer una declaració falsa en un judici per violació. No tinc cap dubte que els meus pares m'han nodrit amb les qualitats que vostès han decidit reconèixer avui.

A diferència del professor Russell, jo no sóc una especialista en estudis contemporanis utòpics. El meu sentit de la utopia ve de l'arrel etimològica de la paraula, que és un *no-lloc*, un bon lloc al qual intentem apropar-nos, però que no procurem assolir. La utopia que proposa la globalització és un "espai amb igualtat de condicions". Crec que en general s'entén que és una falsa promesa, sobretot perquè ignora la impossibilitat inherent de tot pensament utòpic. El món es desenvolupa amb l'objectiu d'aconseguir la utopia, d'una manera més o menys dissimulada. Per mantenir aquesta falsa promesa, els partidaris de la globalització emfasitzen que l'accés al capital genera productivitat social. Tanmateix, ometen el fet que aquesta productivitat ha de ser intercedida necessàriament per responsables polítics profundament formats en l'ètica incondicional, i que amb la decadència de l'ensenyament de les humanitats aquest grup és extint. Als caps pensants d'aquesta universitat, els repeteixo el que vaig dir al president de la universitat, que va tenir l'amabilitat d'oferir-me el meu primer doctorat

honoris causa: “Pensi [en l’ensenyament d’humanitats] com en una cura de salut epistemològica i ètica per a la societat en general”. En absència de reis filòsofs que dirigeixin la utopia global, s’ignora el fet que, perquè el capital treballi d’una manera capitalista, hi ha d’haver necessàriament el que solia anomenar-se “proletarització” i que avui s’ha revisat com a “subalternització”. “Definiré” *subaltern* en acabar la meva intervenció. La vull començar referint-me a dues qüestions molts presents actualment en els nostres cors i ments: el gènere i la traducció, que s’utilitzen habitualment per “assolir la utopia” i impedir l’accés a la *subalternització*.

Per establir el mateix sistema d’intercanvi arreu del món —l’objectiu final de la globalització—, cal eliminar les barreres entre les diferents economies nacionals i el capital internacional. Quan això passa, els estats perden les seves particularitats constitucionals idiosincràtiques històriques i es converteixen, en la recodificació, en agents per a la gestió dels interessos del capital global. En aquesta situació, quan la demanda i l’oferta comencen a ser els principis organitzadors del funcionament d’un estat, ens adonem que temes com l’aigua potable o la investigació del VIH-SIDA, per exemple, no necessàriament sorgeixen en termes d’exigències de l’economia mundial. Aquest tipus de necessitats comencen a ser supervisades per un conjunt global d’agències independents dels estats nació. Sovint aquest grup és anomenat “societat civil internacional”, una descripció més pal·liativa del que també i encara s’anomenen “organitzacions no governamentals” amb el suport de les Nacions Unides. Per tant, podem dir que l’estructuració de la utopia de la globalització dóna lloc a la reestructuració dels estats, amb l’ajuda de la societat civil internacional i d’altres instruments mundials de govern. Per ser realistes en aquest tema, també hauríem de parlar d’interessos geopolítics, interessos geomilitars, tribunals penals internacionals, etcètera, però això ens portaria força lluny del tema que ens ocupa, el gènere i la traducció.

És ben sabut que la gestió de gènere proporciona coartades per a tot tipus d’activitats —des de la intervenció militar fins a diversos tipus de plataformes d’acció—, en què l’experiència profundament arrelada en la diferència cultural es tradueix en l’equivalència general. Sovint això passa perquè les dones són percebudes com un sector més mal·leable i desgastable de la societat —especialment les dones que es troben per sota d’un determinat nivell d’ingressos. Si bé podem imaginar que en una Utopia global la

preferència sexual també es traduiria al llenguatge d'equivalència afectiva general, això passa en un pla separat.

Actualment veiem que, amb la finalitat d'establir el mateix sistema d'intercanvi a tot el món, estem obligats a establir el mateix sistema de gènere a tot el món. Com entra la traducció en tot això?

Recollir les singularitats en un sistema d'equivalències és realitzar una "abstracció". Sovint he argumentat que el gènere, o el que hem estat anomenant gènere durant els últims quaranta anys, és el primer instrument d'abstracció dels homes o dels primats més intel·ligents, d'acord amb el que segueix.

El gènere és el nostre primer instrument d'abstracció.

Pensem en la cultura com en un conjunt de supòsits en gran part no reconeguts, sostingut indirectament per un grup de persones vagament definit, que dibuixen les relacions entre allò sagrat i allò profà, i entre els sexes. Necessitem un canvi si volem teoritzar en abstracte. Encara que filosofem sobre allò sensible i allò comprensible, allò abstracte i allò concret, etc., la primera diferència que percebem materialment és la sexual. Es converteix en la nostra eina d'abstracció en moltes formes i aspectes. En el nivell dels supòsits i pressupòsits sostinguts indirectament, que els pobles de parla anglesa han anomenant "cultura" durant 200 anys, el canvi és incessant. A mesura que canvien, aquestes *pre*ssuposicions inconscients es converteixen en sistemes de creences, en suposicions organitzades. Els rituals es fusionen per combinar, donar suport i desenvolupar creences i suposicions. Aquestes pressuposicions també ens ofereixen els mitjans per canviar el nostre món, per innovar i crear. La majoria de gent, fins i tot (o millor especialment) quan són *relativistes culturals*, creu que la creació i la innovació són el "seu" secret cultural particular, mentre que als "altres" les seves cultures només els determinen. Aquest hàbit és inevitable i es calcula amb l'ajuda de la diferència sexual, sostinguda en allò que les feministes angloparlants van començar a anomenar "gènere" en els últims quaranta anys. Però si aspirem a una utopia global, no només hem de lluitar contra l'hàbit de pensar en la creació i la innovació com en el nostre secret cultural propi, sinó que també hem de fer trontollar l'hàbit de pensar que la nostra versió de gènere computacional és la del món, ignorant fins i tot el nostre propi sentit del gènere, llevat que estiguem parlant específicament de dones o d'homosexuals.

Considerat com a eina d'abstracció, el gènere és de fet una posició sense identitat (idea extreta dels *Estudis homosexuals*[1] de David Halperin), sexualitzada en la pràctica cultural. Per tant, no podem pensar plenament en el gènere com en una eina d'abstracció.

Aquest ampli debat sobre el gènere, en termes generals, ens porta a adonar-nos que *gènere* no és una paraula més per a les dones, i que aquest mot també inclou el *(no)lloc* de la homosexualitat en la divisió social del treball.

Tanmateix, pel fet que el gènere, a través de la seva aparent immediatesa amb la sexualitat, també s'entén com la concreció com a tal (amb els problemes compartits normalment per les dones), la societat civil internacional troba més fàcil el pas al que complementa la globalització a través del gènere. Aquí és on *traducció* es converteix en una paraula que perd el seu sentit de transferència de significats o significacions. Se suposa una certa afecció-transferència sense mediació, humà-a-humà.

Així i tot, és possible que la qüestió del gènere en la concreció sigui inaccessible per a la investigació agencial, intervinguda o no.

El nadó humà agafa una cosa i després unes altres. Aquesta apropiació d'una cosa exterior indistingible d'una d'interior constitueix un anar i venir interior, una codificació de tot en un sistema de signes de cosa(es) agafades. Algú podria considerar aquesta codificació rude com una "traducció" que té lloc (si hi ha un lloc per aquest tipus de virtualitat) en la infància, entre el món i el jo (els dos grans kantians "com si"), com a part de la formació del "jo". En aquest teixir inacabable, la violència es tradueix en consciència i viceversa. Des del seu naixement fins a la mort, aquesta màquina "natural", programant la ment tal com les instruccions genètiques programen el cos (on s'atura el cos i comença la ment?), és en part metapsicològica i, per tant, es troba fora de l'abast de la ment. En altres paraules, mentre que la diferència sexual entre els pares ajuda les criatures a constituir un món per si mateixos, des del jo, el treball que anomenem "traducció" no és ni tan sols accessible a la ment del nen/a. Així, no és de gaire utilitat per al tipus d'interferències culturals a què es dedica el treball de gènere de les ONG. Per a tots nosaltres la "naturalesa" passa i torna a passar a la "cultura", en aquest anar i venir de la violència: la producció violenta dels subjectes precaris de reparació i responsabilitat. Per tramar aquest teixit, el treballador/a,

1. Halperin, David. *Saint Foucault: Towards a Gay Hagiography.* Nova York: Oxford Univ. Press. 1995, p.62.

traduint la incessant llançadora de traducció en el que es llegeix, ha de tenir el coneixement més íntim de les normes de representació i les narratives permissibles que constitueixen la substància de la cultura, i també ha de ser responsable i retre comptes a l'escriptura/traducció de les pressuposicions originals. Aquest és un espai d'aprenentatge de l'idioma, i no un espai de ràpida formació de gènere en nom de la consecució de la utopia en la globalització. Aquesta és la raó per la qual llibres com *Why Translation Studies Matters*, publicat per la Societat Europea d'Estudis de Traducció, són d'interès per a mi i espero que les meves paraules ressonin en el seu sentit de missió[2]. Preparant-me per a aquesta ocasió, he revisat acuradament les activitats del Grup d'Estudis Interculturals de la seva universitat. Espero que alguns membres d'aquest grup s'ocupin de les meves observacions, com la descripció del que necessàriament s'exclou dels límits del que és merament realitzable.

Més amunt he relatat com es forma el "jo" a través de la diferència sexual. Anem una mica més enllà en la cronologia del nadó i fixem-nos en la criatura durant l'adquisició del llenguatge.

Hi ha un llenguatge que aprenem en primer lloc, barrejat amb el que és prefenomenal, que fixa els circuits metapsicològics de la "memòria lingüística"[3]. L'infant inventa un llenguatge, començant per atorgar significat a les parts sexuals dels cossos dels seus pares. Els pares "aprenen" aquest llenguatge. Com que ells parlen un llenguatge determinat, el llenguatge de la criatura s'insereix en una història abans del naixement del nen o de la nena, que seguirà després de la seva mort. A mesura que l'infant comença a navegar, aquest idioma comença a accedir a la xarxa interior del llenguatge, amb totes les seves possibilitats d'articulació, per a les quals la "memòria" és la millor metàfora que es pot trobar —especialment en l'era informàtica. Per comparació, la "memòria cultural" és un concepte rude de rememorització narrativa que intenta privatitzar el registre històric.

Els estudis de Traducció suposen que cada llengua es pot activar d'aquesta manera especial i que pot fer un esforç per produir un simulacre a través de la reflexivitat del llenguatge com a hàbit. Aquí traduïm no el contingut, sinó els veritables moviments del llenguatge. Podem situar

2. GILE, Daniel; *et. al.* eds. *Why Translation Studies Matters.* Amsterdam: Benjamin. 2010.

3. BECKER, Alton. *Beyond Translation: Essays Toward A Modern Philology.* Ann Arbor: University de Michigan Press. 1995, p. 12.

provisionalment aquesta peculiar forma originària de traducció, abans de la traducció en el camí que portarà finalment cap a la traducció institucional reconeixedora, que sovint es refugia en la reducció a l'equivalència quantificable.

Aquesta qüestió no significa fer una oposició entre l'espontaneïtat natural de l'aparició del "meu lloc en el llenguatge" i el gran esforç artificial de l'aprenentatge de llengües estrangeres. Més aviat és fer èmfasi en la naturalesa metapsicològica i telecomunicativa del fet que el subjecte sigui "trobat" pel llenguatge del lloc. Si considerem l'oposició espontani / artificial, possiblement valorarem el nostre propi lloc per sobre de tots els altres per derrotar així l'impuls ètic tan sovint ignorat en els estudis de traducció competitius. Acceptar un altre lloc com el propi espai crioll pot ser una legitimació per inversió. Ara sabem que aquí els híbrids no són un problema. Si, d'altra banda, recordem la impotència de la història —la nostra i la del lloc del llenguatge— en l'adquisició del nostre primer estat en el llenguatge, simplement podem sentir el desafiament de produir un simulacre, sempre recordant que aquest idioma, depenent de la història del subjecte, també pot modificar la memòria lingüística. En altres paraules, un sentit d'equivalència metapsicològica entre llengües, a l'altre extrem de la quantificació, enlloc d'una comparació del contingut històric i de civilitzacions. Etienne Balibar ha suggerit que l'equivalència difumina la diferència, mentre que la igualtat les requereix totes dues. Precisament pel fet que "guerra civil" pot ser el nom al·legòric per una forma extrema d'intraduïbilitat, necessitem aquesta "poca concreció".

Hi ha dues teories de traducció literària: t'afegeixes a l'original o te n'esborres i deixes brillar el text. Em subscric a la segona. Però he dit una vegada i una altra que la traducció és també l'acte de lectura més íntim. I llegir és pregar per ser embruixat. Un traductor/a pot ser un ventríloc que representa la contradicció, la lluita contra la resistència que es troba en el cor de l'amor. Això promou l'intercanvi cultural? Per a mi és on té lloc un doble vincle, instruccions contradictòries que vénen al mateix temps: estima l'original / comparteix l'original; la cultura no es pot / ha d'ésser intercanviada.

Com d'íntim és aquest "acte íntim de lectura"? Fa molt de temps a Taiwan, el meu estimat amic Ackbar Abbas va dir que la meva opinió sobre la lectura era una "intimitat crítica" més que una "distància crítica". I ara, una altra lectora perceptiva, la professora Deborah Madsen, ha trobat en la meva idea de "sutura (com a traducció)" un camí cap al sentit de Derrida, en què

la traducció és una abraçada íntima, una abraçada que també és una mena de combat físic[4].

Preguem ser perseguits perquè "jo no puc estar al lloc de l'altre, al cap de l'altre." En totes les nostres lectures, però en la majoria de les nostres traduccions, tractem amb fantasmes, perquè "traduir és perdre el cos. Fins i tot la traducció més fidel és encara violenta: es perd el cos del poema, que només existeix [en l'idioma "original" i només existeix una vegada]..., el poeta desitja la traducció, però..." i aquí posem el lloc de la violència en l'amor, "l'amor i la violència". I el llenguatge de l'"original" és en si mateix "una lluita aferrissada contra [aquest mateix] idioma, que es deforma, es transforma, agredeix i incideix". Hem d'habitar el llenguatge "original", contra els seus principis, per poder-lo traduir[5].

A partir d'aquests pensadors, doncs, arribo a la conclusió que el doble enllaç de la traducció pot ser més ben acollit en el món mitjançant l'ensenyament de la traducció com un activisme, en comptes de com una conveniència. En altres paraules, mentre que per descomptat l'obra traduïda materialitza quelcom d'accés imperfecte al públic lector en general, nosaltres mateixos a l'acadèmia produïm sobretot traductors en lloc de traduccions. Podem ampliar aquesta analogia a les traduccions necessàriament imperfectes de les imatges d'Utopia. Les traduccions, en una aula del Centre, són bonics subproductes. Produïm traduccions anotades críticament i amb introduccions, algunes lluiten contra els editors. En altres paraules, hem de tenir el coratge de les nostres conviccions mentre ens introduïm i continuem en el negoci de la traducció. Recordo un temps a Espanya, quan vaig venir per primera vegada el 1963, havent llegit *Homenatge a Catalunya* de George Orwell, i havent passat l'estiu com a estudiant graduada sense un cèntim en un poble de pescadors, no gaire lluny d'aquí, quan el català va ser prohibit. És l'energia de la lluita inherent en la història del català el que m'ha permès fer aquesta declaració aquí, en aquest espai i en aquest moment.

Al final del famós assaig de Benjamin sobre "La tasca del traductor" es menciona un parlament sense sentit, una "expressió pura" que fa possible la

4. MADSEN, Deborah. "The Making of (Native) Americans: Suturing and Citizenship in the Scene of Education," propera a *parallax*.

5. Totes les cites de Derrida són extretes de DERRIDA, Jacques. "The Truth that Wounds: From An Interview," A *Sovereignties in Question: The Poetics of Paul Celan* tr., Thomas Dutoit i Outi Pasanen. Nova York: Fordham Univ. Press. 2005, pp. 164-169.

traducció[6]. Hi va haver un escàndol famós arran de la traducció acceptada d'això a l'anglès, que ho va traduir com "fa la traducció impossible". Per acabar m'agradaria fer constar aquesta intuïció, que Benjamin, lamentablement segons el meu parer, adopta la forma d'allò sagrat. La idea de la possibilitat de producció de sentit, com a sistema sense sentit que té uns valors que es poden omplir de significat, es troba en la informàtica d'avui en dia, bastant allunyada del llenguatge de les Escriptures[7].

En aquest supòsit, la significació vol dir convertir alguna cosa en un signe, en lloc de produir sentit i fer possible que hi hagi un significat dins de les convencions establertes. Aquesta condició originària de la possibilitat és el que fa possible la traducció —que hi pot haver significat i no necessàriament lligat a sistemes singulars. Fa uns seixanta anys, Jacques Lacan va suggerir que l'inconscient es constitueix com una cinta transportadora, desplegant objectes susceptibles d'estar plens de significat per al seu ús en la construcció de la història d'un subjecte, amb referències imperfectes al que sigui que podem anomenar "el món real"[8]. En aquests matolls misteriosos sorgeix la possibilitat de traducció, però només si institucionalment els anomenats idiomes estrangers s'ensenyen amb tanta cura que, quan l'estudiant l'està utilitzant per produir, ell o ella hagi oblidat el llenguatge que tenia arrelat en l'ànima —unes arrels que, Saussure, Lacan, la teoria de la informació i, a la seva manera, el propi Benjamin, veuen com produïdes per ells mateixos, i m'atreviria a dir, com a rizomes sense terreny específic?[9] Em complau recordar que Saussure era un estudiant de sànscrit i que una mica d'aquesta mena d'intuïció li podria haver arribat a partir

6. BENJAMIN, Walter. "The Task of the Translator," tr. Harry Zohn, A *Selected Writings*, ed. Marcus Bullock i Michael W. Jennings. Cambridge: Harvard Univ. Press. 1996, pp. 253–63.

7. En aquest sentit, Derrida també crida a la intuïció d'allò transcendental, però s'hi distancia al final: "cada poema diu, 'això és el meu cos,'... i vosaltres sabeu el que ve a continuació: passions, crucifixions, execucions. D'altres també diuen" —marca aquestes paraules— "resurreccions..."

8. LACAN, Jacques. "Subversion of the Subject and the Dialectics of Desire," A Bruce Fink, tr. *Ecrits*. Nova York: W.W. Norton. 2007.

9. L'exhortació a aprendre la llengua estrangera amb tanta cura com per no oblidar la llengua materna prové de Karl MARX, "The Eighteenth Brumaire of Louis Bonaparte," A David FERNBACH, tr. *Surveys From Exile*. Nova York: Vintage. 1973, p. 147; traducció modificada.

d'una lectura del segle cinquè aC de la noció d'*sphota*[10] del gramàtic indi Bhartrihari.

He dit sovint que la globalització és com una illa de signes en un mar d'empremtes. Una traça no és... un senyal. Un sistema de signes promet significat, una traça no promet res, simplement sembla suggerir que aquí hi havia hagut quelcom. En aquesta connexió, un pensa inevitablement en la convenció patriarcal establerta, que encara honora la majoria dels sistemes legals, i que jo, especialment si fos un home, sóc signe del meu pare i rastre de la meva mare. El que és important dins del meu argument és que en lloc de teoritzar la globalització com un camp general de traducció, malgrat tota l'empirització de l'aparent traducció mecànica impersonal, de fet, dóna privilegis a l'amfitrió o l'objectiu, sense parar i de forma indefinida; hem d'aprendre a pensar que el subjecte humà en la globalització és una illa de llenguatge —que de manera desigual comprenen alguns idiomes i modismes amb la "primera" llengua com a monitor— dins d'un camp sencer d'empremtes, on la "comprensió" segueix sense garantir-se; només hi ha una sensació que aquestes paraules tenen molt de sentit, no són només soroll, la ruïna dels *bàrbars*. Una nova convocatòria d'un art "no-expressiu", una "traducció simultània" diferent.

La traducció mundial en la utopia realitzable, en canvi, transforma sense parar traces en signes, signes en dades, desfent la manca de lloc de les utopies. Podem situar i comprovar aquesta arrogància si aprenem, amb humilitat, a celebrar la possibilitat del significat en un mitjà buit de significat.

A l'entrevista que he citat, feta uns mesos abans de la seva mort, Derrida ho expressa empíricament d'una manera encantadora: "Hi pot haver una al·lusió a un referent de la vida [de l'autor] que s'oculta o està encriptada a través de nombroses capes de referències literàries ocultes. En una paraula, sempre hi haurà un excés que no afecta el significat, que no és només un altre significat".

Amb aquest esperit, acceptant els límits estimulants de la traducció, accepto també l'honor que m'atorguen, en dono les gràcies i torno on he començat. Si afirmem que pot haver-hi una bona traducció, una recodificació triomfant en un sistema general d'equivalència, ens oblidem de la presència

10. Per a una introducció a Bhartrihari, vegeu KRISHNA MATILAL, Bimal. *The Word and the World.* Delhi; Nova York: Oxford Univ. Press. 1990.

fantasmal de les utopies i traïm les dimensions del gènere, el nostre primer instrument de traducció.

Postdata sobre proletaris i subalterns. Antonio Gramsci va fer per primera vegada aquesta distinció. Com Frank Rosengarten, traductor de Gramsci, va assenyalar en una conversa a l'exèrcit, la definició dels subalterns és "els que reben ordres". Tan bon punt ens fixem en aquesta categoria, en lloc d'en aquells descartats per la lògica del capital, pensem en rols de gènere, en els sense papers, pensem en els que estan fora del sistema d'equivalències, en aquells que no tenen mobilitat social, que no saben que les estructures de benestar de l'estat són per a l'ús dels ciutadans. Us he de dir per acabar, que vaig escriure aquesta definició final dels subalterns recentment per a un cosí segon profundament involucrat en el capitalisme global, que va veure un vídeo amb dones treballant curosament i que, amb afecte, es burlava de mi per la meva obsessió pels subalterns. El meu cosí no sabia el que significava aquesta paraula. És per a mi un plaer portar la família en aquestes cerimònies. És així com la meva germana, la professora Maitreyi Chandra, que com a educadora sens dubte coneix la difícil situació dels subalterns, ha fet el viatge fins aquí des de Nova Delhi per ser present en aquesta feliç ocasió, en la qual se'm dóna la benvinguda a la família universitària.

Universitat de Columbia

Award acceptance speech
by Dr. Gayatri Chakravorty Spivak

GENDER IN THE GLOBAL UTOPIA

I am deeply honored that the trustees of Rovira i Virgili University have decided to make me a member of their alumni. I am especially grateful to Elizabeth Russell and Anthony Pym for proposing me as a recipient of this honor.

Today is the 8th anniversary of the death of my mother, Sivani Chakravorty, who was an intellectual in her own right, receiving an M.A. in Bengali Literature from the University of Calcutta in 1937, at the age of twenty four. My father, Dr. Pares Chandra Chakravorty, a village boy, worked with Rutherford at Cambridge on Radiology in the late twenties, was created a Civil Surgeon by the British, but destroyed his brilliant career with no hesitation at all when asked to give false evidence in a rape trial. I have no doubt that it is my parents who nurtured in me the qualities that you have decided to acknowledge today.

Unlike Professor Russell, I am not a specialist in contemporary Utopian studies. My sense of Utopia comes from the root meaning of the word -- that it is a no-place, a good place that we try to approximate, not achieve. The Utopia proposed by globalization is "a level playing field." I think it is generally understood that this is a false promise, especially since the impossibility inherent in all Utopian thought is ignored by it. The world is run on the aim to achieve it, more or less disingenuously. In order to make this false promise, the sponsors of globalization emphasize that access to capital brings in and creates social productivity. They do not emphasize the fact that such productivity must be humanely mediated by decision-makers who are deeply trained in unconditional ethics and, with the decline and fall in education in the humanities, this group is extinct. To the wise heads of this university I repeat what I said to the president of the university which was kind enough to offer me my first honorary doctorate: "Think of [education in the humanities] as epistemological and ethical health care for the society at large." In the absence of philosopher-kings directing the global utopia,

what is also and necessarily ignored is that for capital to work in a capitalist way, there must be what used to be called "proletarianization" and today has been revised to "subalternization." I will "define" the subaltern to close my remarks. To open my remarks I want to touch on two other issues close to our hearts and minds today: gender and translation, for they are routinely used to "achieve utopia," and to close off access to subalternization.

In order to establish the same system of exchange all over the world -- the bottom line of globalization -- the barriers between individual national economies and international capital have to be removed. When this happens, states lose their individual and idiosyncratic constitutional particularities in history, and become recoded as agents for managing the interests of global capital. In such a situation, when demand and supply begin to become the organizing principles of running a state, we come to realize that items such as clean water, or HIV-AIDS research, let us say, do not necessarily come up in terms of the demands of the global economy. These kinds of needs then begin to be supervised by a global collection of agencies that are separate from nation states. This group is often called the international civil society, a more palliative description of what is also and sill called non-governmental organizations -- supported by the United Nations. Thus we can say that the structuring of the utopianism of globalization brings forth restructured states aided by an international civil society and other instruments of world governance. In order to be realistic about this, we should also speak of geo-political interests, geo-military interests, international criminal courts and so on, but that would take us away from gender and translation.

It is well known that the management of gender provides alibis for all kinds of activities – from military intervention to various kinds of platforms of action, where experience deeply embedded in cultural difference is translated into general equivalence. Often this happens because women are perceived to be a more malleable and fungible sector of society -- especially women below a certain income line. If in a global Utopia, it is also imagined that sexual preference would be translated into the language of general affective equivalence, this exists on a separate plane.

Already we can see that in order to establish the same system of exchange all over the globe, we are also obliged to establish the same system of gendering globally. How does translation enter here?

To gather singularities into a system of equivalence is also called "abstraction." I have often argued that gender, or what many of us have been

calling gender for the last 40 years or so, is humankind's, or perhaps the most intelligent primates' first instrument of abstraction: as follows.

Gender is our first instrument of abstraction.

Let us think culture as a package of largely unacknowledged assumptions, loosely held by a loosely outlined group of people, mapping negotiations between the sacred and the profane, and the relationship between the sexes. To theorize in the abstract, we need a difference. However we philosophize sensible and intelligible, abstract and concrete etc., the first difference we perceive materially is sexual difference. It becomes our tool for abstraction, in many forms and shapes. On the level of the loosely held assumptions and presuppositions which English-speaking peoples have been calling "culture" for two hundred years, change is incessant. But, as they change, these unwitting *pre*-suppositions become belief systems, organized suppositions. Rituals coalesce to match, support, and advance beliefs and suppositions. But these presuppositions also give us the wherewithal to change our world, to innovate and create. Most people believe, even (or perhaps particularly) when they are being cultural relativists, that creation and innovation is their own cultural secret, whereas "others" are only determined by their cultures. This habit is unavoidable and computed with the help of sexual difference sustained into something feminists who are speakers of English started calling "gender" in the last forty years. But if we aspire to a global utopia, we must not only fight the habit of thinking creation and innovation is our own cultural secret, we must also shake the habit of thinking that our version of computing gender is the world's and in fact even ignore our own sense of gender unless we are specifically speaking of women and queers.

Thought as an instrument of abstraction, gender is in fact a position without identity (an insight coming to us via Queer Studies from David Halperin), sexualized in cultural practice[1]. We can therefore never think the abstracting instrumentality of gender fully.

This broad discussion of gender in the general sense invites us to realize that gender is not just another word for women and that the (non-)place of the queer in the social division of labor is also contained within it. And yet, because gender, through the apparent immediacy to sexuality, is also

1. David Halperin, *Saint Foucault: Towards a Gay Hagiography* (New York: Oxford Univ. Press, 1995), p.62.

thought to be the concrete as such, (with commonly shared problems by women), the international civil society finds it easiest to enter the supplementing of globalization through gender. This is where translating becomes a word that loses its sense of transferring meanings or significations. A certain human-to-human unmediated affect-transfer is assumed.

Yet it is possible that gender(ing)-in-the-concrete is inaccessible to agential probing, mediated or unmediated.

The human infant grabs on to some one thing and then things. This grabbing of an outside indistinguishable from an inside constitutes an inside, going back and forth and coding everything into a sign-system by the thing(s) grasped. One can certainly call this crude coding a "translation," but it is taking place (if there is a place for such virtuality) in infancy, between world and self (those two great Kantian "as if"-s), as part of the formation of a "self." In this never-ending weaving, violence translates into conscience and vice versa. From birth to death this "natural" machine, programming the mind perhaps as genetic instructions program the body (where does body stop and mind begin?) is partly metapsychological and therefore outside the grasp of the mind. In other words, where parental sexual difference helps the infant constitute a world to self the self in, the work that we are calling "translating" is not even accessible to the infant's mind. So it is not much use for the kind of cultural interference that NGO gender work engages in. For all of us "nature" passes and repasses into "culture," in this work or shuttling site of violence: the violent production of the precarious subject of reparation and responsibility. To plot this weave, the worker, translating the incessant translating shuttle into that which is read, must have the most intimate knowledge of the rules of representation and permissible narratives which make up the substance of a culture, and must also become responsible and accountable to the writing/translating presupposed original. That is the space of language-learning, not the space of speedy gender-training in the interest of achieving utopia in globalization. This is why books such as *Why Translation Studies Matters*, published through the European Society for Translation Studies are of interest to me, and I hope my words resonate with their sense of mission.[2] In preparation for this occasion, I have also looked carefully at the activities of the Intercultural Studies Group at your University. I hope

2. Daniel Gile et. al. eds., *Why Translation Studies Matters* (Amsterdam: Benjamin, 2010).

some members of those groups will attend to my remarks as describing what is necessarily excluded at the limits of the merely achievable.

I have given above an account of how the "self" is formed, through sexual difference. Let us move just a bit further in the infant's chronology and look at the infant acquiring language.

There is a language we learn first, mixed with the pre-phenomenal, which stamps the metapsychological circuits of "lingual memory."[3] The child invents a language, beginning by bestowing signification upon gendered parts of the parental bodies. The parents "learn" this language. Because they speak a named language, the child's language gets inserted into the named language with a history before the child's birth, which will continue after its death. As the child begins to navigate this language it is beginning to access the entire interior network of the language, all its possibility of articulations, for which the best metaphor that can be found is – especially in the age of computers – "memory." By comparison, "cultural memory" is a crude concept of narrative re-memorization that attempts to privatize the historical record.

Translation Studies must imagine that each language may be activated in this special way and make an effort to produce a simulacrum through the reflexivity of language as habit. Here we translate, not the content, but the very moves of languaging. We can provisionally locate this peculiar form of originary translation before translation on the way, finally, to institutionally recognizable translation, which often takes refuge in the reduction to equivalence of a quantifiable sort.

This is not to make an opposition between the natural spontaneity of the emergence of "my languaged place" and the artificial effortfulness of learning foreign languages. Rather is it to emphasize the metapsychological and telecommunicative nature of the subject's being-encountered by the languaging of place. If we entertain the spontaneous/artificial opposition, we will possibly value our own place over all others and thus defeat the ethical impulse so often ignored in competitive translation studies. Embracing another place as my creolized space may be a legitimation by reversal. We know now that the hybrid is not an issue here. If, on the other hand, we recall the helplessness before history –our own and of the languaged place– in our acquisition of

3. Alton Becker, *Beyond Translation: Essays Toward A Modern Philology*, (Ann Arbor: University of Michigan Press, 1995), p. 12.

our first dwelling in language, we just may sense the challenge of producing a simulacrum, always recalling that this language too, depending on the subject's history, can inscribe lingual memory. In other words, a sense of metapsychological equivalence among languages, at the other end from quantification, rather than a comparison of historico-civilizational content. Etienne Balibar has suggested that equivalence blurs difference, whereas equality requires them. Precisely because civil war may be the allegoric name for an extreme form of untranslatability, it is that "blurring" that we need.

There are two theories of literary translation: you add yourself to the original or, you efface yourself and let the text shine. I subscribe to the second. But I have said again and again that translation is also the most intimate act of reading. And to read is to pray to be haunted. A translator may be a ventriloquist, performing the contradiction, the counter-resistance, which is at the heart of love. Does this promote cultural exchange? This for me is the site of a double bind, contradictory instructions coming at the same time: love the original/share the original; culture cannot/must be exchanged.

How intimate is this "intimate act of reading?" Long ago in Taiwan, my dear friend Ackbar Abbas had said that my take on reading was a "critical intimacy" rather than a "critical distance." And now, another perceptive reader, Professor Deborah Madsen, has found in my idea of "suture (as translation)" a way into Derrida's sense that translation is an intimate embrace, an embrace that is also something like a physical combat.[4]

We pray to be haunted because "I cannot be in the other's place, in the head of the the other." In all reading, but most so in translation, we are dealing with ghosts, because "to translate is to lose the body. The most faithful translation is violent: one loses the body of the poem, which exists only in [the "original" language and once only] ... translation is desired by the poet... but...," and here we enter the place of violence in love "love and violence." And the language of the "original," is itself "a bloody struggle with [that very] language, which [it] it's deforms, transforms, which [it] assaults, and which [it] incises." We have to inhabit the "original" language against its own grain in order to translate.[5]

4. Deborah Madsen, "The Making of (Native) Americans: Suturing and Citizenship in the Scene of Education," forthcoming in *parallax*..

5. All Derrida quotes are taken from Jacques Derrida, "The Truth that Wounds: From An Interview," in *Sovereignties in Question: The Poetics of Paul Celan* tr., Thomas Dutoit and Outi Pasanen (New York: Fordham Univ. Press, 2005), p. 164-169.

Following these thinkers, then, I come to the conclusion that the double bind of translation can best be welcomed in the world by teaching translation as an activism rather than merely a convenience. In other words, while the translated work will of course make material somewhat imperfectly accessible to the general reading public, we ourselves, in the academy, primarily produce translators rather than translations. We can expand this analogy to the necessarily imperfect translations of the images of Utopia. The translations, in a classroom, at the Center -- are lovely byproducts. We produce critically annotated and introduced translations, fighting the publishers some. In other words, we have to have the courage of our convictions as we enter and continue in the translation trade. I remember a time in Spain, when I first came in 1963, having read George Orwell's *Homage to Catalonia*, and spent the summer as a penniless graduate student in a fishing village not far from here, when Catalan was forbidden. It is the energy of the struggle that is inherent in the history of Catalan that has permitted me to make this plea here, in this space, at this time.

At the end of Benjamin's famous essay on "The Task of the Translator," there is the mention of a meaning-less speech, "pure speech," which makes translation possible.[6] There is a famous scandal about the accepted English translation translating this as "makes translation impossible." In closing, I would like to invoke this intuition, which in Benjamin, to me unfortunately, takes on the guise of the sacred. But this idea, that the possibility of the production of meaning is a system without meaning but with values that can be filled with meaning, is in today's informatics -- which is rather far from the language of the Scripture. [7]

In this understanding, signification means to turn something into a sign, -- rather than to produce meaning -- and make it possible for there to be meaning within established conventions. This originary condition of possibility is what makes translation possible -- that there can be meaning and not necessarily tied to singular systems. About 60 years ago, Jacques Lacan

6. Walter Benjamin, "The Task of the Translator," tr. Harry Zohn, in *Selected Writings*, ed. Marcus Bullock and Michael W. Jennings (Cambridge: Harvard Univ. Press, 1996), p. 253–63.

7. In this connection, Derrida also invokes the intuition of the transcendental but distances himself in the end: "every poem says, 'this is my body,'... and you know what comes next: passions, crucifixions, executions. Others would also say" –mark these words – "resurrections..."

suggested that the unconscious is constituted like a conveyor belt, rolling out objects susceptible to meaningfulness -- for use in building the history of a subject, with imperfect reference to whatever one could call the real world.[8] In these mysterious thickets the possibility of translation emerges, but only if, institutionally, the so-called foreign languages are taught with such care that, when the student is producing in it, s/he has forgotten the language which was rooted in the soul -- roots which, Saussure, Lacan, information theory, and in his own way Benjamin, see as themselves produced, dare I say, as rhizomes without specific ground?[9] It gives me pleasure to recall that Saussure was a student of Sanskrit and something of this sort of intuition he might have come to from a reading of the 5th century BCE Indian grammarian Bhartrihari's notion of *sphota*.[10]

I have often said that globalization is like an island of signs in a sea of traces. A trace is not . . . a sign. A sign-system promises meaning, a trace promises nothing, simply seems to suggest that there was something here. In this connection one inevitably thinks of the established patriarchal convention, still honored by most legal systems, that I, especially if I am recognizable as a man, am my father's sign and my mother's trace. What is important for us within my argument is that, rather than theorize globalization as a general field of translation which, in spite of all the empiricization of apparently impersonal mechanical translation, in fact privileges host or target, ceaselessly and indefinitely, we should learn to think that the human subject in globalization is an island of languaging – unevenly understanding some languages and idioms with the "first" language as monitor – within an entire field of traces, where "understanding" follows no guarantee, there is just a feeling that these words are meaningful, not just noise; an undoing of the *barbaros*. A new call for a different "non-expressional" art, a different "simultaneous translation."

Global translating in the achievable Utopia, on the other hand, ceaselessly transforms trace to sign, sign to data, undoing the placelessness of

8. Jacques Lacan, "Subversion of the Subject and the Dialectics of Desire," in Bruce Fink, tr. *Ecrits* (New York: W.W. Norton, 2007).

9. The exhortation to learn the foreign language with such care as to forget the mother tongue comes from Karl Marx, "The Eighteenth Brumaire of Louis Bonaparte," in David Fernbach, tr. *Surveys From Exile* (New York: Vintage, 1973), p. 147; translation modified.

10. For a learned introduction to Bhartrihari, see Bimal Krishna Matilal, *The Word and the World* (Delhi; New York: Oxford Univ. Press, 1990).

utopias. This arrogance is checked and situated if we learn, with humility, to celebrate the possibility of meaning in a grounding medium that is meaning-less.

In the interview from which I have already quoted, given a few months before his death, Derrida puts it in a lovely empirical way: “there may be an allusion to a referent from [the author’s] life that is hidden or encrypted through numerous layers of hidden literary references. ... in a word, there will always be an excess that is not of the order of meaning, that is not just another meaning.”

In that spirit, accepting the exhilarating limits of translation I accept also your honor, I thank you and I come back to where I started. If we claim a successful translation, a successful recoding into a general system of equivalence, we forget the ghostliness of utopias, we betray gendering, our first instrument of translation.

A postscript on proletarian and subaltern. The distinction was first made by Antonio Gramsci. As Frank Rosengarten, Gramsci’s translator, pointed out in conversation, in the army, the definition of subaltern is “those who take orders.” As soon as we look at this category, rather than those who are trashed within and by the logic of capital, we think gender, we think the paperless, we think of those outside the system of equivalences, we think of those with no social mobility who don’t know that the welfare structures of the state are for the use of the citizen. I should tell you in closing that this final definition of the subaltern I wrote recently for a second cousin, deeply involved in global capitalism, who happened to see a video where women workers gently and with affection mocked me for my fixation on the subaltern. My cousin didn’t know what the word meant. It gives me pleasure to bring the family into these ceremonies -- since my sister, Professor Maitreyi Chandra, who, as an educator herself, certainly knows of the predicament of the subaltern, has traveled all the way from New Delhi to be present on this happy occasion, when you welcome me into the university family.

© Gayatri Chakravorty Spivak
Columbia University

Paraules de benvinguda pronunciades pel Dr. Francesc Xavier Grau Vidal Rector Magfc. de la Universitat

Benvolguda Prof. Gayatri Spivak,
Sr. Secretari general de la Universitat Rovira i Virgili,
Sr. Degà de la Facultat de Lletres de la URV,
Dra. Elizabeth Russell
Dr. Anthony Pym,
Senyores i senyors claustrals,
Distingides autoritats,
Senyores i senyors,

És motiu de màxima satisfacció per a la comunitat universitària celebrar aquest acte solemne d'investidura de la Dra. Gayatri Chakravorty Spivak com a doctora honoris causa per la Universitat Rovira i Virgili.

L'acte d'investidura en un doctorat honoris causa és el de major solemnitat per a la comunitat universitària. Amb aquest acte integrem al nostre claustre persones que s'han distingit per la seva activitat en benefici de les arts, la cultura, les ciències o, ben senzillament, de la humanitat i per a aquest acte reservem, també, la litúrgia que ens evoca el paper cabdal que, des de fa segles, té la institució universitària a la societat, per al desenvolupament de la qual preserva i fa avançar el coneixement.

El reconeixement, selectiu i judiciós, que fa la Universitat ens acaba, d'alguna manera, definint. Les persones que s'han integrat a la URV en un acte solemne com el d'avui expressen al món quins són els nostres referents d'acompliment acadèmic, artístic, cultural o en el servei a la societat i en incorporar-se al claustre de la URV ens aporten, al seu torn, honor i també reconeixement.

A mi em correspon l'honor i el privilegi de donar la benvinguda al nostre Claustre a la Prof. Spivak, i ho faig amb molt de gust, tant a títol personal com en nom del tots els membres de la Universitat, i en especial del Departament d'Estudis d'Anglès i Alemany, del qual va néixer la proposta de conferir-li la màxima distinció acadèmica que atorga la Universitat.

La padrina, la professora Elizabeth Russell, en la seva *laudatio,* ha posat de manifest tots els mèrits acadèmics i científics que la fan mereixedora de

tan alta distinció i que hem pogut apreciar en la *magistralis lectio* amb la qual la doctora Spivak ens ha obsequiat.

Per a la URV, és tot un privilegi comptar entre el seus claustrals amb una de les personalitats més rellevants en literatura comparada, actual directora del "Institute for Comparative Literature and Society" de la Columbia University.

La Dra. Spivak ha aportat al món tant una nova interpretació del fet cultural i, en particular, de les relacions orient-occident sorgides del postcolonianisme, com també una nova metodologia d'interpretació de diversos àmbits de les ciències socials basada en el desconstrucionisme. És a partir d'aquesta visió global, configurada essencialment entre l'Índia i els Estats Units, a cavall de dues cultures, que també estén la seva anàlisi i reflexió a temàtiques ben actuals, tractant temes tant diversos com el feminisme, l'ecologisme, el sistema capitalista, les relacions internacionals, la identitat i un llarg etcètera.

Com assenyalava, la distinció d'honoris causa posa de manifest alguns de valors que defensa la nostra universitat. El doctorat Honoris Causa de la Dra. Spivak, a més del conjunt de valors que ens ajuda a desenvolupar, crec que dimensiona el propi concepte d'Universitat, doncs exemplifica la investigació d'avantguarda i l'esperit crític com elements cabdals del fet universitari. És a partir d'aquests dos elements que la Dra. Spivak és capaç de construir i de transmetre'ns aportacions teòriques significatives a partir d'exemples quotidians. Com a exemple, l'any 2006, en una entrevista conjunta a Clarín i La Vanguardia deia: "*Un dels aspectes més problemàtics per a dur a terme aquest canvi polític (fa referència al necessari canvi en política econòmica) és que molt poca gent creu en la posició ètica del ser humà. És una qüestió, per exemple, inconcebible a l'Estat de Nova York on molts pensen (es referia principalment als immigrants) que si a algú se li ocorregués pujar el salari mínim tindrien un problema econòmic tan gran que es veuria en l'obligació de deixar aquell estat, aquest és el problema? El salari mínim està situat al voltant dels set dòlars a l'hora i el guany general de l'estat ronda els dos mil dos-cents milions de dòlars anuals. I, malgrat això, apareixen en els diaris consideracions al voltant del perill econòmic que suposaria un augment del salari mínim*."

Efectivament, com és que es poden construir barreres mentals tan efectives davant de qüestions tan òbvies? Malauradament, els exemples s'intensifiquen en èpoques de crisi com l'actual. Ahir mateix tenia lloc en aquesta

sala la reunió del nostre Claustre, que va tractar, entre d'altres qüestions, el volum de les retallades dels pressupostos públics, que ens afectaran els propers mesos. I la qüestió té la mateixa estructura. ¿Com és que es posa tan fàcilment en dubte el paper de la Universitat Pública i la necessitat de ser finançada adequadament amb recursos públics, quan és el major factor en pro de l'equitat social de què disposa la nostra societat? El que permet al nostre país minimitzar la subalternitat.

La interpretació del millor paper que a cadascú li pertoca és essencial en l'assumpció de la pròpia responsabilitat social i molt particularment de les persones i institucions encarregades de la generació i transmissió del coneixement. La Dra. Spivak ho assumeix explícitament al final del seu article "Estudis de la Subalternitat: Deconstruint la Historiografia", referit al paper d'Orient en el context mundial.

"*Situada (es refereix a ella mateixa) dins de l'actual escenari acadèmic de l'imperialisme cultural, amb una certa "carte d'entrée" als tallers teòrics d'elit a França, porto noticies de las línees-de-poder des de dins del palau. Res pot funcionar sense nosaltres, però la part que ens toca es com a mínim històricament irònica*."

Fent extrapol·lació, potser excessiva, al nostre rol a la societat com universitat, entenc que, malgrat un context social i econòmic complex i unes circumstàncies que ens condicionen, hem de mantenir-nos ferms en la nostra missió i posició: la creació de coneixement i la seva transmissió a la societat sota paràmetres clars de defensa de l'interès comú.

Dr. Gayatri Chakravorty Spivak, thank you for accepting this award. More than an honor for you, it is an honor for us. Your membership in the University Court confers prestige on the University Rovira i Virgili and encourages us to work even harder to be worthy of the privilege of our association with you.

Today, with the greatest recognition of your merits, you are acquiring a commitment to represent the University Rovira i Virgili, which I am sure you will undertake with distinction. Please accept my warmest congratulations and those of the university community, which from today will also be your own.

Moltes gràcies.

Welcome speech
by Dr. Francesc Xavier Grau Vidal
Rector of the University

Welcome Professor Spivak,
Mr. General Secretary of Rovira i Virgili University,
Mr. Degà of the URV Faculty of Arts,
Dr. Elizabeth Russell,
Dr. Anthony Pym,
members of the University Court,
distinguished officials,
ladies and gentlemen.

We in the university community are very pleased to host this solemn act of investiture for Dr. Gayatri Chakravorty Spivak, who has been awarded the degree of *doctor honoris causa* by Rovira i Virgili University.

The awarding of an honorary doctorate is the most solemn act a university community can perform. It welcomes to our faculty those who have distinguished themselves through their work to benefit the arts, culture, science, or simply, to benefit humanity. And for this act we hold a ceremony that evokes the vital role that universities have played for centuries: the safeguarding and advancement of knowledge for the betterment of society.

This careful and judicious recognition that the university bestows on us, in many ways, defines us. The people who have joined the URV in solemn ceremonies like the one we hold today express to the world our values of academic, artistic and cultural achievement, and of serving society, and in return, by joining the URV, these people bring us honour and recognition.

It is my honour and privilege to welcome Professor Spivak to our University Court, and I do so gladly, both personally and on behalf of all members of the university, and particularly the Department of English and German, from which the proposal to bestow on Doctor Spivak the highest academic distinction awarded by the university came.

Professor Elizabeth Russell, who proposed the award and delivered the *laudatio*, has highlighted the ample academic and scientific merits which justify this distinction and which we have had the opportunity to appreciate in the *magistralis lectio* which Doctor Spivak has shared with us.

For the URV, it is a great privilege to count among its members one of the most important figures in comparative literature, the current Director of the Institute for Comparative Literature and Society at Columbia University.

Dr. Spivak has given the world a new way of interpreting culture, in particular East-West relations which have emerged from post-colonialism, as well as the different areas of the social sciences based on deconstructionism. It is this global vision, shaped essentially by India and the United States, straddling two cultures, which forms the foundation for her analysis and reflection on current issues dealing with subjects as diverse as feminism, environmentalism, the capitalist system, international relations, identity and much, much more.

As I have already mentioned, the distinction of the honorary doctorate underscores some of the key values of our university. Dr. Spivak's honorary doctorate, in addition to exemplifying the values we uphold, I believe, embodies the very concept of university, of cutting-edge research and of the spirit of enquiry – key elements of what constitutes a university. It is from these two elements that Dr. Spivak has been able to build and pass on significant theoretical contributions from everyday examples. For instance, in a 2006 interview with Clarín and La Vanguardia she said, "One of the most problematic aspects of bringing about this political change (the need for change in economic policy) is that very few people believe in the human ethical position. It is question that, for example, would be inconceivable in the state of New York where many (primarily immigrants) believe that if something happens to increase the minimum wage they would have an economic problem of such proportions that they would be forced to leave the state. Is that the problem? The minimum wage is set at around seven dollars an hour and the state brings in about 2.2 billion dollars a year. And still the newspapers run articles about the economic dangers of increasing the minimum wage."

Indeed, how can we build mental barriers that are so effective in the face of these questions which are so obvious? Unfortunately, the examples multiply in times of crisis like those we are now experiencing. Just yesterday, the University Court met in this room and one of the topics we discussed was cuts in public budgets, which will affect us in the coming months. The question has the same structure. How is it that the role of the public university and the need to be adequately financed with public funds are so easily put in doubt when the university is the most influential factor favour-

ing social equity available to our society? It is what enables our country to minimize subalternity.

That each actor plays his or her role as well as possible is essential in the assumption of social responsibility, especially for the individuals and institutions responsible for the generation and transmission of knowledge. Dr. Spivak addresses this explicitly at the end of her article "Subaltern Studies: Deconstructing Historiography" on the role of the East in the global context.

"Situated (she is referring to herself) within the current academic theatre of cultural imperialism, with a certain *carte d' entree* into the elite theoretical ateliers of France, I bring news of power-lines within the palace. Nothing can function without us, yet the part is at least historically ironic."

Extrapolating our role in society as a university – perhaps excessively – I understand that although we may find ourselves in a complex social and economic situation and in circumstances that affect us, we must remain steadfast in our mission and in our position: the creation and transmission of knowledge to society within clear parameters for the protection of the common good.

Dr. Gayatri Chakravorty Spivak, thank you for accepting this award. More than an honour for you, it is an honour for us. Your membership in the University Court confers prestige on University Rovira i Virgili and encourages us to work even harder to be worthy of the privilege of our association with you.

Today, with the greatest recognition of your merits, you are acquiring a commitment to represent University Rovira i Virgili, which I am sure you will undertake with distinction. Please accept my warmest congratulations and those of the university community, which from today will also be your own.

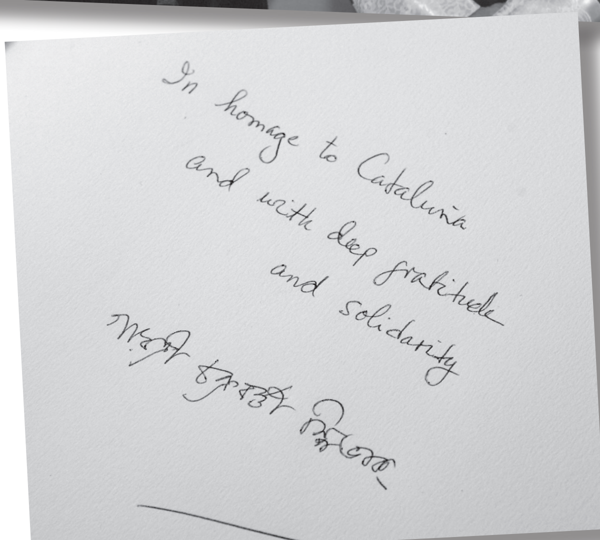

Francesc Xavier Grau

UNIVERSITAT ROVIRA I VIRGILI

UNIVERSITAT ROVIRA I V

In homage to Cataluña
and with deep gratitude
and solidarity

Universitat Rovira i Virgili